

РЕШЕНИЕ

№ 4970

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Арnaudова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова

Весела Андонова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5102** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение от 08.04.2013г., постановено по н.а.х.д. № 22059 по описа за 2012г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 108-ми състав. С решението си СРС, 108-ми състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 22-2204899/10.09.2012г. издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда – С.”, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/, на основание чл. 414, ал. 3 КТ.

От изложеното в касационната жалба може да се направи извод, че наведеното касационно основание е за постановяване на решението при допуснато нарушение на закона – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Доводите на касатора се свеждат до твърдението, че външна счетоводна фирма се занимавала с регистрацията на трудовите договори и нейния пропуск да регистрира навреме договора, като същата имала указания да регистрира договора до 24.07.2012г., не следвало да се вменява във вина на дружеството. Твърди се още, че ставало въпрос за гражданскоправен договор, а не за трудов такъв. Моли, съдът да отмени решението и НП. Алтернативно да намали размерът на наказанието до законовия минимум, тъй

като неговият размер не съответствал на вината и степента на обществена опасност на деянието.

В съдебно заседание касаторът редовно призван не изпраща представител.

Ответникът - редовно призван се представлява от юрисконсулт Д.. Оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна. Решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

След като се запозна със съдебното решение, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество – касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу акт – НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав. За да постанови решението си районният съд е установил фактическата обстановка, като е описал въз основа на какви доказателства е установена, и въз основа на нея е формирал правните си изводи. От доказателствата по делото е прието, че на 24.07.2012г. при извършена проверка на строителен обект в м. „К. вада”, стопанисван от касатора, са намерени да работят извършвайки измазване на фасадна мазилка на сградата общо четири работника, сред които и С. С. С.. От четиримата работници били попълнени декларации. С. посочил, че е постъпил на работа същия ден – 24.07.2012г., на длъжност мазач, с работно време от 08:00 до 17:30 часа, като не е сключил писмен трудов договор. При направена проверка в информационния масив на НАП се установило, че към момента на проверката за С. няма регистриран трудов договор с дружеството. Проверката продължила и на 31.07.2012г. с преглед на представените документи. От [фирма] бил представен трудов договор със С. С. от 24.07.2012г. и уведомление за регистрация в НАП от 24.07.2012г., подадено в 17:07ч. – след извършената проверка. На дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и въз основа на него е издадено НП. По отношение на останалите лица, които са намерени да работят в обекта със С., положението било абсолютно идентично и, и за тях по отношение на дружеството са предприети действия. Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка, въззивния съд е формирал и правните си изводи. Приел е, че АУАН и НП са съобразени изцяло съответно с разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Обсъдена е допуснатата техническа грешка в правно организационната форма на наказаното дружество, като е прието, че то в достатъчна степен е индивидуализирано и няма съмнение и спор кое е наказаното лице. По съществуващото на спора е прието, че от обективна страна дружеството жалбоподател е нарушило разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ – безспорно се е установило, че С. е започнал работа на 24.07.2012г., като не е получил копие от заверено уведомление за сключен трудов договор до НАП, тъй като този договор е регистриран след проверката. Посочено е, че доколкото се касае за обективна отговорност не следва да се обсъжда въпросът за субективната страна на деянието. Въззивния съд е изложил и подробни мотиви защо не приема, че са налице граждански правоотношения между дружеството и С.. Изложени са мотиви и защо съдът не прилага чл. 415в КТ или този на чл. 28 ЗАНН, както и относно вида и размера на наказанието.

Административен съд – София град, X - ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Настоящият състав възприема фактическата обстановка установена от въззивния съд с оглед събраните по делото доказателства. Същата не се оспорва от касатора. Споделят се и правните изводи на съда. Въззивния съд е извършил необходимия доказателствен анализ на събраните по делото материали, съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 от НПК. Твърденията на касатора, че се касае за граждански правоотношения, а не за трудови такива не се подкрепят от доказателствата по делото. Обратното опровергават се от събраните по делото доказателства. Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Това е основен принцип при предоставяне на работна сила, целта на който е да се гарантират правата на работниците и служителите, които престират работната си сила. КТ задължава работодателят да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави тези документи (чл. 63 КТ). В случая безспорно от доказателствата по делото се установява, че работникът С., е допуснат до работа преди да му е предоставен екземпляр от сключения трудов договор и копие от уведомлението за регистрирането на този договор. За нарушението на тези задължения е предвидена административнонаказателна отговорност – чл. 414, ал. 3 КТ. В процесния случай констатираното нарушение е подведено под правилната санкционна норма. Неоснователни са доводите в касационната жалба, че външна фирма е следвало да регистрира договора. Законът вменява задължението на работодателя, като в случая това е касаторът, и го задължава да не допуска работника до работа преди предоставянето на копие от договора и уведомлението за регистрирането му. В случая е обратното – договора е сключен и регистриран след като лицето вече е започнало работа, и то след извършена проверка от органите на Инспекцията по труда. Не са налице основания за намаляване размера на наложеното наказание, тъй като същото, макар и да не е определено на законовия минимум, е към него. С оглед изричната разпоредба на чл. 415в, ал. 2 КТ не може да се приеме, че деянието е маловажен случай. Като е потвърдил НП въззивния съд не е допуснал нарушение на закона, постановил е правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.04.2013г., постановено по н.а.х.д. № 22059 по описа за 2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108-ми състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

